

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 204/2026-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o.**, IČO 47 680 865, Ďulov Dvor, Súbežná 80, Komárno, zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Šulákom, Námestie Dr. M. Thege Konkolyho 3, Hurbanovo, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. B3-46T/33/2022 a jeho rozsudku z 24. januára 2025 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 2To/42/2025 a jeho uzneseníu z 11. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní sp. zn. B3-46T/33/2022 a jeho rozsudkom z 24. januára 2025 a postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 2To/42/2025 a jeho uznesením z 11. septembra 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil rozsudok mestského súdu a uznesenie krajského súdu a aby prikázal mestskému súdu znovu konať a rozhodnúť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v trestnom konaní vedenom na mestskom súde a krajskom súde vystupoval sťažovateľ v pozícii poškodeného. Rozsudkom mestského súdu sp. zn. B3-46T/33/2022 z 24. januára 2025 bol obžalovaný ██████████ oslobodený spod obžaloby pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona a sťažovateľ bol s nárokom na náhradu škody v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázaný na civilný proces. Proti rozsudku mestského súdu podal prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napádaným rozhodnutím tak, že odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti popisuje skutok, ktorý bol predmetom obžaloby, a uvádza, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa skutok stal tak, ako je opísaný

v skutkovej vete obžaloby. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popisuje podrobnosti a spôsob dojednávania tovaru zo strany [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi mestského súdu a krajského súdu a je toho názoru, že [REDAKOVANÉ] nemal v úmysle za dodaný tovar mu zaplatiť, čo malo vyplývať z vykonaného dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd nemá povinnosť a nedisponuje ani oprávnením nahrádzať agilitu sťažovateľa, prípadne naprávať jeho pasivitu (resp. jeho právneho zástupcu) a aktívne vyhľadávať (a následne preskúmať) podanou ústavnou sťažnosťou zreteľne nevyčítané, hoci aj ústavnoprávne relevantné, nedostatky napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a takýmto spôsobom namiesto sťažovateľa v jeho prospech precizovať ústavnú sťažnosť dopĺňaním jej dôvodov. K tomuto účelu slúži práve zákonom o ústavnom súde upravený inštitút povinného právneho zastúpenia navrhovateľov v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 28/2023). Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde sa prejavuje okrem viazanosti dôvodmi ústavnej sťažnosti predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v odôvodnení sťažnosti mimo petitu ústavnej sťažnosti, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (ÚS I. 65/07, III. 149/04, II. ÚS 351/2019). Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

6. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ na lícnej strane ústavnej sťažnosti ako porušovateľa označuje Krajský súd v Bratislave. O tom, že porušovateľom by mal byť aj Mestský súd Bratislava I, mlčí. V petite ústavnej sťažnosti však absentuje akékoľvek označenie porušovateľa základného práva sťažovateľa. Sťažovateľ petit ústavnej sťažnosti formuloval takto: „Právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces uvedené v Čl. VI. Dohovoru a Čl. 46 odsek 1 Ústavy SR bolo porušené. Zrušuje sa rozsudok Mestského súdu Bratislava I spisová značka B3-46T/33/2022 zo dňa 24.1.2025 ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave spisová značka 2To/42/2025 zo dňa 11.9.2025 v celom rozsahu a prikazuje sa Mestskému súdu v Bratislave aby vo veci znova konal a rozhodol.“

7. Podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažovateľ bol povinný označiť toho, kto podľa neho porušil jeho základné práva a slobody. Z už uvedenej formulácie petitu na základe jej druhej vety ústavný súd len mohol „hádať“, že za porušovateľov sú označené Mestský súd

Bratislava I a Krajský súd v Bratislave. Sťažovateľ bol povinný označiť základné práva a slobody, ktoré mali byť podľa jeho názoru porušené [§ 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde]. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (okrem iných) ako referenčnú normu porušenia svojich základných práv označuje „Čl. VI. Dohovoru“. Absentuje však označenie odseku tohto článku (čl. 6 dohovoru má 3 odseky a každý z nich upravuje samostatnú ochranu základných práv, pozn.). Zo slovného spojenia „*spravodlivý súdny proces*“ ústavný súd vyvodil, že ide o označenie referenčnej normy čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd ďalej poukazuje aj na to, že v ústavnej sťažnosti chýba konzistentná argumentácia ako podstatná požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, z ktorej by sa dalo vyvodiť, akým spôsobom mali byť označené práva sťažovateľa porušené (pozri dôvody uvedené ďalej). Je pritom základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať aj právne argumenty (ústavnoprávnu argumentáciu). Sťažovateľ síce označil aj články ústavy, ktoré považuje za porušené, avšak tieto nie je možné prepojiť s jasnou skutkovou či ústavnoprávnu argumentáciou. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie označených práv sťažovateľa (I. ÚS 95/2024).

9. Z už uvedeného ústavný súd mal možnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok náležitostí. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že v danom prípade sa nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí netýka formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnych obsahových náležitostí (neurčitého, resp. neúplného petitu a nedostatočného odôvodnenia). Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019, II. ÚS 542/2024). Najmä však zavážilo to, že aj keby došlo k doplneniu ústavnej sťažnosti, bolo by potrebné ju odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

10. Mestský súd rozsudkom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby a podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal sťažovateľa s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

11. Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku: „Súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.“

12. Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku: „Ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.“

13. Podľa § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku: „Ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.“ Poškodený sa nemôže odvolať proti výroku oslobodzujúceho rozsudku, ktorým bol odkázaný na občianske súdne konanie alebo na konanie pred iným príslušným orgánom podľa § 288 ods. 3 Trestného

poriadku, keďže výrok o náhrade škody prichádza do úvahy len pri odsudzujúcom rozsudku podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku.

14. Sťažovateľ ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie základných práv a slobôd odôvodnil argumentmi stojacimi na skutkových tvrdeniach, ktoré však ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a hodnotiť. Ústavný súd nie je tzv. skutkovým súdom. Pri prijímaní svojich záverov o prípadnom zásahu do základných práv alebo slobôd osôb (fyzických alebo právnických), ktoré sa so svojím návrhom obrátili na ústavný súd, prípadne o neporušení týchto základných práv alebo slobôd ústavný súd nemôže a nevychádza z tých skutkových tvrdení, ktorých opodstatnenosť je primárne daná v konaniach pred všeobecnými súdmi.

15. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľa o nesprávnych záveroch konajúcich súdov, čo sa týka viny [REDAKOVANÉ] a jeho úmyslu zaplatiť sťažovateľovi za objednávku.

16. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru poznamenáva, že podľa svojej stabilizovanej judikatúry uvedené základné právo všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

17. Tiež je potrebné zdôrazniť, že ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo všeobecnosti platí, že ústavný súd je zdržanlivý, pokiaľ ide o zásahy do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V trestných veciach to zdôrazňujú čl. 50 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 1 ústavy tým, že stanovujú všeobecné súdy ako jediné oprávnené rozhodovať o vine a treste za trestné činy (obdobne I. ÚS 429/2014). Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

18. Tieto tvrdenia sťažovateľa preto nepredstavujú relevantné dôvody na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ ústavnému súdu nepredniesol adekvátne argumenty zodpovedajúce jeho právomoci. Napríklad že by výklad a aplikácia ustanovení príslušného právneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo (Trestný poriadok), resp. ustanovenia právneho predpisu, ktoré boli v konaní aplikované (Trestný zákon), boli všeobecnými súdmi vyložené v rozpore s ich znením alebo že by ich aplikácia odporovala ich zmyslu alebo účelu.

19. Z citovaných ustanovení procesnoprávného predpisu (body 10 až 13 tohto uznesenia), ktorým sa konanie riadilo, vyplýva jasný a jednoznačný zákonný príkaz pre konajúci súd, že ak obžalovaného oslobodí spod obžaloby, musí pri dodržaní zákonných ustanovení odkázať poškodeného, v danom prípade sťažovateľa, v súvislosti s požadovanou náhradou škody na civilný proces. Mestský súd obligatórne postupoval v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku.

20. Poškodený v trestnom konaní sa ochrany základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže pred ústavným súdom domáhať tvrdením o nesprávnom verdikte všeobecného súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody v trestnom konaní, odôvodňujúc to nesprávnym rozhodnutím o vine obžalovaného (III. ÚS 659/2016).

21. Ostáva už len sťažovateľovi pripomenúť, že poškodený nemá ústavou chránené právo na odsúdenie páchatel'a trestného činu. Skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ. Samotné posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. Oznamovateľ ani oznamovateľ, ktorý (dokonca) tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmavať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody. Každý má teda zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 128/2025, IV. ÚS 319/2025).

22. Inými slovami, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, III. ÚS 38/05, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06, II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, II. ÚS 738/2016, IV. ÚS 463/2020). Rovnako tak aj z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porov. *Helmers proti Švédsku* z 29. 10. 1991, bod 29, sťažnosť č. 11826/85, *Kusmierek proti Poľsku* z 21. 9. 2004, bod 48, sťažnosť č. 10675/02, *Dziedzic proti Poľsku* z 25. 11. 2003, bod 6, sťažnosť č. 50428/99).

23. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

24. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľa bolo potrebné odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu